

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.27/2015/15. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év november hó 19. napján tartott nyilvános ülés alapján - a vádlott távollétében - meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 26.B.1124/2013/49. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott egészséget veszélyeztető bűncselekményeit egységesen kábítószer birtoklása büntették (Btk. 178. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) pont);

a vagyon elleni bűncselekményét a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés ba) pontja szerint minősülő lopás büntették **minősíti**.

A halmazati büntetését 5 (öt) év szabadságvesztésre és 5 (öt) év közügyektől eltiltásra **enyhíti**.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2014. november 27. napjától 2014. november 28. napjáig őrizetben töltött időt is beszámítani rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

A másodfokú eljárás során felmerült 10.880 (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2014. november 13. napján kelt 26.B.1124/2013/49. számú - a Be. XXV. fejezete szerinti eljárásban meghozott - ítéletében a vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette {Btk. 176. § (1) bekezdés és (3) bekezdés}, kábítószer-birtoklás vétsége {Btk. 178.§ (1) és (5) bekezdés a) pont}, valamint lopás büntette {Btk. 370.§ (1) bekezdés (2) bekezdés bc) pont és (4) bekezdés b) pont} miatt - halmazati büntetésül - 7 év 6 hónap szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban, valamint a házi őrizetben töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélettel szemben a vádlott védője enyhítésért jelentett be fellebbezést. A vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetését követően 2014. november 27. napján elfogásra került, majd a Fővárosi Törvényszékre 2014. november 28. napján történt előállítása során az ítélet rendelkező részének kihirdetését és a Be. 531.§ (2) bekezdésében foglaltakra történő kioktatást követően úgy nyilatkozott, hogy az ítélettel szemben, az ok és cél megjelölése nélkül fellebbezéssel kíván élni, a tárgyalás megismétlését nem kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2015. január 23. napján érkezett BF.1232/2013/5. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket megalapozatlannak tartva indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 361.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen - melyen az ügyész részt venni nem kíván - a Fővárosi Törvényszék 26.B.1124/2013/49. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg és a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően előzetes fogvatartásban töltött is számítsa be, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben. Indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott sorozatos távolléte folytán elhúzódó eljárásban az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta és azokat egyenként és összességükben is értékelve a vádlott védekezésével szemben a tényállást részben mérlegeléssel állapította meg. Az mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. Indokolási kötelezettségének is kellő terjedelemben, a logika szabályainak megfelelően tett eleget. Okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezésekre figyelemmel alappal alkalmazta az elbíráláskor hatályos büntető törvényt, a cselekmények jogi minősítése törvényes. A bizonyítékok mérlegelését támadó és felmentést célzó vádlotti fellebbezés így eredményre nem vezethet. A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a Fővárosi Törvényszék ugyancsak kimerítően tárta fel és a súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a törvénnyel harmadik alkalommal összeütközésbe került vádlottat fegyház fokozatú szabadságvesztéssel és közügyektől eltiltással sújtotta. A kiszabott büntetés a Btk. 79.§-ában rögzített büntetési célok elérésére maradéktalanul alkalmas, annak enyhítésére nincs ok. Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, azonban a vádlott által - az elsőfokú ítélet kihirdetését követően - 2014. november 27. és 28. napján őrizetben töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról a másodfokú bíróságnak kell rendelkeznie.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2015. február hó 09. napján kelt 3.Bpkf.10.119/2015/3. számú végzésével ugyan a Fővárosi Törvényszék 2014. november 28. napján kelt 26.B.1124/2013/51-I. számú - a vádlottal szemben a másodfokú eljárás befejezéséig lakhelyelhagyási tilalmat elrendelő - végzését megváltoztatva a vádlott előzetes letartóztatását az ügyészi fellebbezéssel egyetértve elrendelte, azonban a kényszerintézkedés fogamatba vételére a vádlott ismételt ismeretlen helyre történő távozása miatt nem kerülhetett sor. Az ismeretlen helyen tartózkodó vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla 2015. április hó 08. napján elfogatóparancsot bocsátott ki, majd miután az tizenöt napon belül eredményre nem vezetett arról az ügyészt 2015. május 05. napján kelt 3.Bf.27/2015/10. számú átiratával tájékoztatta. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2015. május 07. napján kelt Bf.1232/2013/7. számú átiratában a Be. 528.§ (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 529.§ (2) bekezdése alapján indítványozta, hogy a Fővárosi ítéltábla a másodfokú eljárást a vádlott távollétében folytassa le.

Az ügyész indítvány alapján a Fővárosi Ítéltábla az eljárást a Be. XXV. fejezete szerint a vádlott távollétében folytatta le.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Indokolásában kifejtette, hogy védence a saját fogyasztását célzó kábítószer birtoklást elismerte, azonban a lopásban és a kábítószer-kereskedelem alapját képező cselekményben a bűnösségét tagadta. Rámutatott, hogy az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozatban írtakra figyelemmel - azt igazoló bizonyítékok hiányában - védence terhére a kereskedői magatartás nem állapítható meg, így minősítés megváltoztatás ezzel összefüggésben pedig a kiszabott büntetés enyhítése indokolt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője perbeszédében az írásbeli indítványában írtakkal egyezően felszólalva, az előzetes fogvatartásban töltött idő korrekciója mellett, az ítélet egyéb rendelkezéseinek helyben hagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a védelmi fellebbezések folytán a Be. 348. § (1) bekezdés alapján a Fővárosi Törvényszék 26.B.1124/2013/49. számú ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat alapvetően betartotta. A Be. 373.§ (1) bekezdés I. és II. pontjában szereplő abszolút eljárási szabálysértést az iratok alapján a másodfokú bíróság nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Miután a vádlott a tárgyalás 2014. év február 06. napján történt megkezdését és kihallgatását követően ismeretlen helyre távozott, a Fővárosi Törvényszék 2014. május 08. napján ellene elfogatóparancsot bocsátott ki, majd - a Be. 528.§ (1) bekezdése szerinti ügyész indítványt követően - az eljárását a vádlott távollétében, a Be. XXV. fejezetében írtaknak megfelelően folytatta, a határnapokra az ismeretlen helyen tartózkodó vádlottat a Be. 70.§ (5) és (6) bekezdésének megfelelően - hirdetményi úton - szabályszerűen idézte. Eljárási szabályt sértett azonban amikor a vádlottnak szóló idézés védő részére történő kézbesítését elmulasztotta, a Be. 530.§ (2) bekezdése ugyanis előírja, hogy a vádlottnak hirdetményi úton kézbesített hivatalos iratot - így az idézését is - a védőjének is kézbesíteni kell. Figyelemmel azonban arra, hogy a védő a vádlott idézésének tényéről, annak módjáról, a tárgyalás helyéről és idejéről tudomással bírt, a vádlott hirdetményi idézése pedig szabályszerű volt, e szabálysértésnek az eljárás lefolytatására lényeges kihatása nem volt, a Be. 375.§-ában rögzített az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés nem valósult meg. A 2014. szeptember 11. napján - immár a vádlott távollétében - a Be. 554/L.§ (2) bekezdésében írtak szerint a tárgyalást előről kezdte, a vádlottnak az eljárás korábbi szakaszaiban tett vallomásait a Be. 291.§ (1) bekezdése alapján felolvasással a tárgyalás anyagává tette. A tanúk, de - az eljárás korábbi szakaszában - a vádlott figyelmeztetése is törvényesek voltak, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek. A Be. 297.§ (2) bekezdésében írtak szerint törvényesen járt el amikor a vádlottak és a tanúk részletes kihallgatását követően az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásaikat ismertette, az eltéréseket feltárta, azokra az érintetteket nyilatkoztatta. A releváns okirati bizonyítékokat a Be. 301.§-ában írtaknak megfelelően teljes körűen a tárgyalás anyagává tette, a szakértői véleményeket ugyancsak ismertette, a szakértők tárgyaláson történő meghallgatására a felek indítványt nem tettek.

Az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésben írt ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerezte. Tanúként hallgatta ki a vádlott lakóköznyezetében élő I.sz. tanút, a kérdéses ingatlanban egy ideig élő és ott vádlottat 2011. decemberében is meglátogató 1. számú tanút, továbbá a helyszín biztosításában rendőrként részt vett 2. számú tanút. A szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent 3. számú tanú kihallgatásának mellőzése a tényállás felderítetlenségét - a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokra is figyelemmel - nem eredményezte, azt a felek sem kifogásolták.

A részben mérlegeléssel megállapított tényállás jórészt mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján kiegészítésre és helyesbítésre szorul az alábbiak szerint:

A tényállás 1.) pontját illetően

- a 3. oldal 3. bekezdés utolsó mondatában szereplő, a marihuana ismeretlen körülmények között történt értékesítésére való utalást, továbbá a 4. oldal 4. bekezdésében szereplő a megtermelt marihuana részbeni értékesítésének megtörténtére való utalást - mint téves ténybeli következtetésen alapuló megállapítást - a másodfokú bíróság mellőzi, helyette a 3. oldal 3. bekezdésében azt rögzíti, hogy: „A vádlott az ültetvényen megtermelt és legalább egy alkalommal sikeresen leszüretelt kiváló minőségű kendernövényekből jelentős mennyiségű marihuánát állított elő, mellyel ismeretlen módon rendelkezett.”
- 4. oldal 4. bekezdését a házkutatásról és lefoglalásról szóló jegyzőkönyvek alapján azzal egészíti ki, hogy: „A lefoglalt 252 fő kannabisz növény egyedszáma a jelentős mennyiség alsó határát 2,5-szeresen haladta meg.”

A tényállás 2.) pontját illetően

- az 5. oldal 2. bekezdésében szereplő elkövetési értéket a botanikus szakértő véleményére figyelemmel akként helyesbíti, hogy: „A 2012. január hó 06. napján lefoglalt kendernövények felneveléséhez a vádlott által jogosulatlanul vételezett áram ellenértéke az 50.000,- forintot meghaladta, de az 500.000,- forintot nem haladta meg.”

A tényállás 3.) pontját illetően

- az 5. oldal 5. bekezdését azzal egészíti ki, hogy: „a vádlott által saját fogyasztás végett összesen megszerzett és tartott kábítószerben jelenlévő totál-THC mennyisége a csekély mennyiség felső határának 7,3-69,8 %-a.”
- az 5. oldal 5. bekezdését az igazságügyi toxikológiai szakvélemény (nyomir.419.o) alapján - az ítélet indokolása 14. oldal 3. bekezdésében írtakat érdemben a tényállásban elhelyezve - azzal egészíti ki, hogy: „A vádlottól 2012. január 10. napján rögzített vizeletminta toxikológiai vizsgálata során abban 1246,1 ng/ml koncentrációban delta-9-THCCOOH került kimutatásra.”

A fenti változtatással a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a szükséges körben eleget tett. A Be. 258.§ (3) bekezdés d) pontjában írtaknak eleget téve számot adott valamennyi bizonyítékról és részletesen nyilatkozott arra is, hogy az egymásnak ellentmondó bizonyítékok közül, melyiket és miért fogadta el. Megállapításaival alapvetően az ítéletábra is egyetértett. A botanikus és vegyész szakértői vélemények, a házkutatás és lefoglalás során keletkezett iratok alapján a kannabisz termesztése, a természet növényegyedek fajtája és száma, a lefoglalt kábítószer fajtája és mennyisége aggálytalanul megállapítható volt, csakúgy mint a jogosulatlan áramvételezés ténye és a fővezeték csatlakozás módja. A szemle jegyzőkönyv adatai, miszerint a kannabisz ültetvénynek helyt adó - egyébként a vádlott által sem vitatottan a rendelkezése alatt álló - lakásban háztartási hulladékot, műszaki cikkeket, elől hagyott elmosogatott edényeket, használt poharakat, felbontott üdítőt, fogkefét, borotválkozó készletet, a hálósobában az ágyon lévő és kitergetett ruhákat találtak - a ház folyamatosan lakott voltára megalapozott következtetést engednek. Az ugyancsak ott rögzített, a vádlott nevére szóló alkalmi munkavállalói könyv, a nevére szóló 2011. december 22. napján kelt pizzarendelésről szóló számla, továbbá az I.sz. tanú és 1. számú tanú vallomása alapján helytálló az elsőfokú bíróság azon következtetése is, hogy az ingatlan a kannabisz növények termesztésének teljes időszaka alatt a vádlott, nem pedig a védekezésében hivatkozott kínai személy használta. Az, hogy a kannabisz palánták termesztéséhez szükséges eszközök (konvektorok, nyomáspertmetező, PVC padló stb.) beszerzését igazoló nyugták a kizárólag a vádlott és családja által használt alatti ingatlanban kerültek lefoglalásra, továbbá hogy az ujjnyomszakértő a palánták megvilágítására szolgáló egyik

izzó felületén a vádlott ujjnyomát azonosította, valamint az ítélet 11-14. oldalán hivatkozott, a vádlott vallomásaiban is megtalálható, de annak az egyéb bizonyítékokkal való összevetése során is megmutatkozó időbeli és logikai ellentmondások alapján megalapozottan vont következtetést arra is, hogy a vádlott az ültetvény létrehozását, gondozását - azaz a kábítószer termesztését - saját elhatározásából, alapvetően maga végezte, az ahhoz szükséges feltételeket, így az elektromos energiát - a bemenő méretlen fővezetékre annak műanyag szigetelésének szétvágása útján csatlakozva - maga biztosította.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság amikor a szemle során beszerzett adatokból (használt nevelőedények, virágzat szüretelésére, aprítására használt ollók, egy kábítószerrel szennyezett digitális mérleg és növénymaradványok) azt a következtetést is levonta, hogy a vádlott az általa előállított marihuánát ismeretlen körülmények között értékesítette. A felsorolt bizonyítékok alapján ugyanis csak az állapítható meg ítéleti bizonyossággal, hogy a megtermelt mennyiség nyilvánvalóan nem a vádlott saját fogyasztására szolgált, továbbá, hogy egy szüretre is sor került, arra azonban semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre, hogy az előállított kábítószernek mi lett a sorsa. Nem állapítható meg, hogy a vádlott azt készletezte, csomagolta, értékesítette vagy másnak értékesítésre felkínálta vagy átadta volna, ha igen mekkora mennyiségben, milyen kiszerezésben, kinek és milyen módon. A megtermelt kábítószer értékesítésére vonatkozó téves ténybeli következtetésen alapuló megállapításokat ezért az ítélőtábla a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállásból mellőzte és azt rögzítette, hogy a vádlott a megtermelt és legalább egy alkalommal sikeresen leszüretelt kiváló minőségű kendernövényekből jelentős mennyiségű marihuánát állított elő, mellyel ismeretlen módon rendelkezett.

Nem értett egyet a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak a vádlott által eltulajdonított villamos energia értékre vonatkozó megállapításával sem. Az annak alapját képező rendőri jelentés ugyanis figyelmen kívül hagyta a botanikus szakértő szakvéleményében szereplő azon megállapítását, hogy az általa kiszámolt időpontok és értékek körülbelül 5-6%-os hibahatáron belül vannak. Csúszhat a neoncső megvilágítás záró időpontja, eltérő lehet a kezdő virágzási intervallum és 2-3 napos eltérés lehet a növények korában is, így a Be. 4.§ (2) bekezdésére is figyelemmel ítéleti bizonyossággal csak az állapítható meg, hogy az eltulajdonított villamos energia értéke az 50.000,- forintot meghaladta, de az 500.000,- forintot nem haladta meg.

A vádlott részfelmentést célzó fellebbezése - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikája, mely a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a védekezésének elfogadását célozza. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A 4/2013. (X.14.) Bk. véleményre is figyelemmel törvényesen foglalt állást a tekintetben is, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó, az elbíráláskor hatályos büntető törvényben kedvezőbb rendelkezések a Btk. 2.§ (2) bekezdése alapján a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény alkalmazását indokolják.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság amikor a vádlottnak a tényállás 1.) pontjában rögzített cselekményét a Btk. 176.§-ába ütköző kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette. A lefoglalt kábítószer jelentős mennyiségéből ugyanis kizárólag arra vonható megalapozott következtetés, hogy

az valamely terjesztői magatartás - forgalomba hozatal vagy kereskedés - feltételének a megteremtését célozta. Arra azonban, hogy a vádlott terjesztői magatartás elkövetésének kifejtését akárcsak megkezdte volna, adat nem merült fel. Tény, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított kereskedői magatartás szélesebb körű az ellenérték fejében történő átadásnál. Abba beletartozik a kábítószer kereskedelmi célzatú készletezése, adagolása, szállítása stb., azonban az előállítás, termesztés - még ha arra ilyen célból is kerül sor - ezen kívül eső, a Btk. 179.§-ában írt kábítószer-birtoklása keretében büntetendő elkövetési magatartás. A „szüret” az ítéletábra álláspontja szerint ugyancsak a termesztés része, a marihuana ugyanis ennek révén válik fogyaszthatóvá, így az semmiképpen nem azonosítható a kereskedelmi forgalomba hozatal célzó beszerzéssel vagy készletezéssel. Ahhoz, hogy a terjesztői magatartásra megalapozottan lehessen következtetni, az adott elkövetőhöz köthető többlet-magatartásra is szükség van, ami azt igazolja, hogy az elkövető a terjesztői magatartást megkezdte. A Fővárosi Törvényszék által hivatkozott a BH.2011.159. szám alatt megjelent eseti döntésben ezek a többlet magatartások maradéktalanul tetten érhetők, hiszen ott megállapítható volt, hogy a vádlottak a megtermelt kábítószer 100 grammonként simítózáras tasakokba csomagolták, értékesítés céljából más településre szállították, csomagmegőrzőben helyezték el. A jelen ügyben ítéleti bizonyossággal csak az volt megállapítható, hogy legalább egy szüretre már sor került, továbbá, hogy az annak során előállított kábítószer a vádlott rendelkezése alatt álló ingatlanban a rendőri intézkedés idején már nem volt megtalálható. Azt azonban, hogy a vádlott az általa megtermelt kábítószer másnak - akár egyben - átadta volna, vagy azzal kapcsolatban kereskedői típusú magatartást megvalósított volna, megállapítani nem lehetett. A lefoglalt kábítószerrel szennyezett mérleg - miután a vádlott maga is fogyasztó - terjesztői magatartásra való következtetés levonásához ugyancsak nem elegendő. A meglévő és lefoglalt jelentős mennyiségű kábítószerrel kapcsolatban - miután a növények a kábítószer előállítása előtt lefoglalásra kerültek - a forgalomba hozatal céljából történő átadást a vádlott nem kezdhette meg, és azzal kapcsolatban kereskedői típusú magatartást sem valósíthatott meg, ezáltal a terjesztői típusú elkövetési magatartás nem jutott kísérleti stádiumba (de a kereskedés körébe tartozó részcselekmény megvalósítására sem került sor), a bűncselekmény tehát előkészületi szakban rekedt [2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés III. fordulója, (3) és (6) bekezdés b.) pont], mely egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Ugyanakkor a kábítószer termesztése megtörtént, ennek befejezett alakzatát a vádlott megvalósította, ez a 2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdés I. fordulatába ütköző és a (2) bekezdés b.) pont szerint minősülő kábítószer birtoklása büntettként értékelendő, mely öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett.

Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat szerint bármely fogyasztói típusú elkövetési magatartás befejezett alakzatának megállapítása kizárja bármely terjesztői típusú elkövetési magatartással megvalósuló bűncselekmény - enyhébb megítélésű - előkészületének megállapítását. Erre figyelemmel a befejezett, öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett termesztés mellett, az enyhébb megítélésű kábítószer-kereskedelem előkészülete a jelen ügyben sem állapítható meg.

Ezért a másodfokú bíróság a vádlottnak a tényállás 1.) pontjában rögzített egészséget veszélyeztető bűncselekményét - azt a vádlott ugyanilyen típusú, a tényállás 3.) pontjában rögzített cselekményével az 1/2007. BJE I. pontjára figyelemmel természetes egységként kezelve - a 2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószer-birtoklása büntettként minősítette, melyet a 2012. évi C. törvény 13. § (1) bekezdése alapján tettesként követett el.

A vádlottnak a tényállás 2.) pontjában rögzített vagyon elleni bűncselekménye esetében a minősítés kizárólag az elkövetési érték korrekciója okán szorul helyesbítésre, figyelemmel arra, hogy az 50.000,- forintot meghaladó, de az 500.000,- forintot meg nem haladó érték a Btk. 459.§ (6) bekezdés a) pontja alapján kisebb érték. A vádlott vagyon elleni bűncselekménye tehát a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés ba) pontja szerint minősülő lopás büntettként minősül. A vagyon elleni bűncselekmény dolog elleni erőszakkal történt megvalósításával, továbbá annak természetes egységként való értékelésével kapcsolatban kifejtett törvényszéki álláspontot az ítéletábra is osztotta.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A büntetés kiszabása körében releváns körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel.

Az elsőfokú bíróság által az I-II. r. vádlottak terhén megállapított egészséget veszélyeztető bűncselekmény [2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés 4. fordulat és (3) bekezdés] öt évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett, míg a másodfokú bíróság szerinti minősítés, a kábítószer-birtoklása büntette [2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdésének I. fordulatába ütköző és a (2) bekezdés b) pontja] öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett. Ez a tény a kiszabott büntetés mértékének felülvizsgálatát indokolja.

Emellett a kábítószerrel visszaélés szempontjából kiemelt jelentőséggel bír a cselekménnyel érintett kábítószeres hatóanyag-tartalma, illetve a tőszám, mely körülményt a büntetés mértékének meghatározásakor is érvényre kell juttatni. Megállapítható, hogy a megvalósított cselekmény - a gyakorlatban többször előforduló többbezerszeres mennyiségekhez képest - nem kirívóan társadalomra veszélyes, az súlyosabb minősítést megalapozó mennyiség alsó határát nem sokkal haladta meg, ezért lehetőséget látott a másodfokú bíróság a büntetés enyhítésére.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra a szabadságvesztés tartamát a törvényi minimumban - 5 évben határozta meg - a vádlott büntetett előélete folytán azonban az enyhítő szakasz alkalmazására továbbá a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának mérséklésére lehetőséget nem látott.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának fegyházban való meghatározása a Btk. 37.§ (3) bekezdés ad) pontja alapján törvényes.

A Fővárosi Törvényszék a járulékos kérdésekben törvényesen határozott.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2014. november 13. napján kelt 26.B.1124/2013/49. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján - a vádlott terhére rótt bűncselekmények minősítése és a vádlottal szemben kiszabott büntetés tekintetében a rendelkező részben írtak szerint - megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit - a tényállás és az indoklás helyesbítése mellett, a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően - 2014. november 27. napjától 2014. november 28. napjáig - őrizetben töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú eljárásban felmerült bünyügi költséget a Be. 339. § (2) bekezdés és a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2015. év november hó 19. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szalai Géza s.k.
előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.1124/2013/49. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.27/2015/15. számú ítéletében írt változtatással 2015. év november hó 19. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2015. év november hó 19. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:

bíróági ügyintéző